

Tuần Báo Vô Vi

7 tháng 6 năm 2020

Số 502

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Người tu thiền nghịch lại luồng điện chính mình thì sẽ ra sao?
- 2) Uất khí trong nội tạng có hữu ích gì không?
- 3) Người tu thiền tự cứu bằng cách nào?
- 4) Ốc người tu thiền không tiến triển thì phải làm sao?
- 5) Người tu thiền cần nhìn nhận sự thật hay không?
- 6) Cải sửa chính mình thì phải cải sửa làm sao?
- 7) Thành tâm hành pháp có ích lợi gì không?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Saint Hilaire, 18-08-2002 3: 50 AM 1) <i>Hỏi:</i> <i>Người tu thiền nghịch lại luồng điện chính mình thì sẽ ra sao?</i> Đáp: Thừa người tu thiền tự nghịch lại luồng điện chính mình thì sẽ bị hạ từng công tác không ít tai nạn xảy đến không thể tránh được. Kệ: Thực hành bất chơn sẽ đau thương Khó cứu khó tu khó tự tường Tai nạn bất ngờ không tránh được Nhịn nhục thành tâm tự cứu mình.	Montréal, 19-08-2002 8: 05 AM 2) <i>Hỏi:</i> <i>Uất khí trong nội tạng có hữu ích gì không?</i> Đáp: Thừa uất khí trong nội tâm có thể sanh ra nhiều bệnh tật nan y. Kệ: Bệnh tật bên trong đã ngấm ngấm Quanh năm tự tập chuyển âm thầm Sanh ra bệnh tật tự phân tâm Uất khí luân lưu tự chuyển thông.
Montréal, 20-08-2002 10: 05 AM 3) <i>Hỏi:</i> <i>Người tu thiền tự cứu bằng cách nào?</i> Đáp: Thừa người tu thiền tự cứu bằng cách bằng lòng tự sửa. Kệ: Tu thiền bằng cách sửa tâm hiền Tự cứu bằng quy tánh Phật Tiên Tự sửa tự mình chẳng lụy phiền Trì tâm tu luyện sống an yên.	Ottawa Hull, 21-08-2002 9: 50 AM 4) <i>Hỏi:</i> <i>Ốc người tu thiền không tiến triển thì phải làm sao?</i> Đáp: Thừa ốc người tu thiền không tiến triển thuộc về loại ngu đần thì cần phải hành pháp nhiều hơn. Kệ: Thật tâm tu luyện tiến nhiều hơn Trí triển thân yên duyên được độ Thức giác bình tâm tự gặp bờ Đời không hoạn nạn trí thông vô.
Hull, 22-08-2002 9: 15 AM 5) <i>Hỏi:</i> <i>Người tu thiền cần nhìn nhận sự thật hay không?</i> Đáp: Thừa người tu thiền rất cần nhìn nhận sự thật. Kệ: Thật thà tiến triển rất thanh cao Nhìn nhận điều lành tự bước vào Cải sửa chính mình năng tiến bước Thành tâm tu luyện chuyển thân vào.	Montréal, 23-08-2002 9: 45 AM 6) <i>Hỏi:</i> <i>Cải sửa chính mình thì phải cải sửa làm sao?</i> Đáp: Thừa muốn cải sửa chính mình thì phải thành tâm hướng thượng đúng chiều hướng phát triển của phần hồn. Kệ: Hướng thượng đúng chiều tâm phát triển Thành tâm tu luyện xác thân hiền Quy y đầu Phật hạp tâm yên Giải tỏa phiền ưu tự sống hiền.
Montréal, 24-08-2002 5: 00 AM 7) <i>Hỏi:</i> <i>Thành tâm hành pháp có ích lợi gì không?</i> Đáp: Thừa thành tâm hành pháp rất hữu ích cho tâm lẫn thân. Kệ: Thành tâm hành pháp quy thiên giới Tự cứu tâm thân lẫn cuộc đời Thức giác chính mình tâm bớt động Thực hành chánh pháp bớt lòng vòng.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 1 (tiếp theo)

...

Khi ta nói, ta phải làm. Chính ta sai, phải sửa ta trước. Ta phải sửa. Dạy thiên hạ sửa mà mình không tự sửa thì sao được! Khi chúng ta nói, chúng ta phải học trước. Nói mà không hành triển là có ngày lâm nguy. Càng ngày càng lún sâu xuống, làm sao tiến lên được!

Con với mẹ là một, tình thương và đạo đức đã biểu hiện giữa mẹ và con trong giờ phút thương yêu, nhớ nhung. Các bạn xa gia đình, xa quê hương. Các bạn nhớ gì đây, thương yêu gì đây? Thương yêu, nhớ nhung người mẹ hiền. Khi thương yêu người mẹ hiền, ta thấy càng thương yêu, càng muốn giúp đỡ mọi người. Đó là cơ hội cho chúng ta thực hiện tình thương và đạo đức. Chúng ta nên vun bồi tình cảm thiêng liêng sẵn có để hòa cảm cùng các nơi các giới. Để làm chi? Để sửa tâm mình.

“*Nằm trong chơn lý vô cùng*”: Mỗi chúng ta là một điểm linh quang giáng thể nằm trong chơn lý, sự thật sáng lòa.

“*Tình thương con mẹ nhớ nhung hoài hoài*”: Giữa mẹ và con luôn luôn nhớ nhung, nhắc nhở lẫn nhau. Vắng mẹ buồn, thiếu sót cái gì; vắng con, mẹ cũng như mất một món gì.

“*Cần khôn vũ trụ thanh đài*”: Có hòa hợp kết tinh mới thành một cái thanh đài của cần khôn vũ trụ. Mẹ và con không biết thương yêu, không có tình cảm, không giao cảm, không nhớ nhung thì không tiến triển. Không thực hiện tình thương và đạo đức thì cần khôn vũ trụ làm gì có thanh đài.

“*Chiếu cho các giới mỗi ngày mỗi mình*”: Cần khôn vũ trụ đã vì loài người, vì tâm linh mới gia độ sự sáng suốt cho mỗi tâm linh tiến hóa, mỗi ngày mỗi mình, mỗi ngày mỗi sáng suốt thêm để thấy sự sai lầm của ta. Khi chúng ta thấy được sự sai lầm là chúng ta sáng suốt.

Chơn lý chuyển hóa vô cùng, dẫn cho con người tiến tới sự thật. Tâm linh thức giác để phát tâm thương yêu, cảm động lòng người hướng về nguồn cội thanh đài. Chơn lý chuyển hóa vô cùng, chơn lý làm việc mãi mãi. Đấng Cha Lành luôn luôn làm việc, đánh thức tâm chúng ta. Giẫm phải bùn nhơ

tăm tối là học bài mới để sửa chữa. Trong gia đình bao nhiêu chuyện lúng cùn là bấy nhiêu bài học để dẫn giải cho chúng ta tiến hóa. Từ sự thiếu thốn cho đến sự cạnh tranh của nội tâm. Để chi? Để có cơ hội tìm ra lối thoát. Khi tìm ra lối thoát thì không ngoài tình thương và đạo đức. Mà tìm được tình thương và đạo đức thì không khác gì kiếm được miếng vải tốt để chùi cái viên hột xoàn tươi đẹp của nội tâm. Càng ngày càng sáng, càng sạch sẽ. Càng ngày càng tốt đẹp, chứ không phải chỉ có cái chuyện gia đình lúng cùn đó đâu mà sợ. Lúng cùn là cơ hội để hòa giải, cơ hội càng rõ rệt hơn để tiến tới, để tìm hiểu lỗi phải do ai.

Mỗi khi các bạn gây gổ giữa anh em, gia đình, bạn bè, rồi các bạn thấy ảm nản. Nếu mỗi bên chịu nhường một chút, thực hiện thương yêu thì đâu đến nỗi nào. Cho nên, khởi điểm sai thì kết quả sai ở chỗ đó!

Chúng ta không nên đặt khởi điểm sai với một người nào. Không nên nghĩ điều sai quấy cho người khác. Chúng ta nên tự xét nếu nghĩ người khác là chúng ta vun bồi sai quấy, còn nếu ta biết tự xét thì chúng ta càng sửa, càng tiến. Nếu mỗi người trong gia đình, đều biết suy nghĩ như vậy thì làm sao có nội loạn trong gia cang. Chỉ lo thực thi tình thương và đạo đức, càng ngày càng tiến, càng ngày càng phát triển, càng vui tươi. Thấy cuộc sống có ý nghĩa mà vui để xóa bỏ hận thù. Vun bồi mọi tinh vi của Đấng Tạo Hóa, quân bình hòa hợp với cần khôn vũ trụ. Có âm, có dương, có cha, có mẹ, tạo thành cơ hội cho con người tiến hóa. Các bạn đang ở trong trường đại học của cần khôn vũ trụ. Có cha, có mẹ dìu dắt chúng ta. Cha mẹ là căn bản, là nguồn gốc như hai vị giáo sư đời và đạo đang dạy chúng ta học.

Bây giờ, nếu ta thiếu tinh tấn, thiếu thanh tịnh, để đón nhận bài học quý giá vô ngần đang dìu dắt, đánh thức chúng ta trong buổi ăn, trong giấc ngủ. Luôn cứu độ chúng ta, vì Người là ta. Thế mà chúng ta sai lầm, yếu hèn, không chịu thực hiện bị, trí, dũng nên mới bị kẹt ở điểm đó. Giờ phút này, các bạn có cơ hội quay trở về với bạn, thì các bạn sẽ

tìm lấy bạn. Khi các bạn nói rằng tôi tầm tôi, tôi tìm được tôi rồi. Tôi mới tìm rõ ai sanh tôi? Ai dưỡng tôi? Ai là người thương yêu nhất trong cuộc hành trình tiến hóa của tôi?

Hành trình tiến hóa của các bạn ở kiếp này cũng từ Cha Trời, Mẹ Đất mà thôi. Chớ ai mà có thể lo cho các bạn nhiều bằng hai vị đó. Vì thiếu thanh tịnh nên các bạn không thấy, chứ cũng là do hai vị đó mà thôi! Ngoài hai vị đó, có ai có đủ khả năng giúp đỡ bạn không? Ngoài hai vị đó ra đều là những chuyện tiêu hao làm cho tâm trí các bạn thiếu ổn định. Tình yêu bất minh và ngăn cách ở thế gian chỉ lưu lại cho bạn những sự vọng động bất ổn mà thôi. Còn Cha Trời Mẹ Đất dìu bạn, ôm ấp bạn, mà bạn lại chống trả. Hỏi: Chứ lỗi tại ai? Có phải lỗi tại chính bạn tạo ra đó không? Cho nên bạn bình tâm suy xét, thấy rõ sự sai lầm. Lúc đó, các bạn chấp nhận sửa sai, thương yêu cha mẹ đời, thương yêu cha mẹ đạo.

Hiếu nghĩa là quan trọng nhất. Hiếu nghĩa bất minh thì đạo bất thành, có tu cũng phí công vô ích. Như tôi thường thường kêu gọi các bạn thực hiện tình thương và đạo đức là khí giới sắc bén nhất của loài người, dẫn tiến tâm linh, phát triển vô cùng. Tôi ước mong các bạn nên lưu ý và thẩm xét, phê phán những lời giải thích của tôi. Lần lần, các bạn sẽ nhận thức lấy các bạn. Lúc đó, các bạn sẽ làm việc đóng góp cho càn khôn vũ trụ. Quần chúng sẽ được an vui.

Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

(còn tiếp)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ HOA KỲ

Kính thưa Thầy,

Sau hai mươi mấy năm cách biệt con được ân phúc gặp lại Thầy trong khóa sống chung ở Washington năm ngoái, và năm nay ở Cali.

Năm ngoái gặp Thầy con vui mừng hơn hở, vui tươi suốt những ngày bên Thầy, bên bạn đạo. Con đã được sống những ngày thật hồn nhiên. Năm nay con lại được gặp Thầy và bạn đạo. Con thật vui mừng và tạ ơn Bề Trên đã ban cho con ân phúc được gặp lại Thầy trong kỳ này. Nhưng thưa Thầy, con không hiểu sao, hai ngày gần Thầy lòng con luôn thôn thức. Nghe Thầy nói, lòng con muốn khóc, và con đã khóc nhiều trong buổi bế mạc. Thầy rất từ bi đối với chúng con, thương chúng con, thấy chúng con khó khăn là Thầy thương xót. Thấy Hội Ái Hữu Vô Vi Nam Cali khó khăn tài chánh, Thầy đã giúp từ quỹ cứu trợ của Thầy, tiền do Thầy tiết kiệm, dè xẻn mọi thứ.

Nay con, nhờ ơn Trên còn có thể đi làm, có đồng ra đồng vào, con xin gởi đến Thầy để Thầy bớt hao hụt quỹ cứu trợ của Thầy cho những người nghèo khổ ở VN.

Thưa Thầy, con cúi xin Thầy cho chúng con, những bạn đạo đang ở Hoa Kỳ, mỗi năm được gặp Thầy một lần. Chúng con nguyện cố gắng tu tập, vâng theo lời răn dạy của Thầy, noi gương Thầy để phụng sự nhân loại. Con kính lạy Thầy.

Con,
T Q C

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Q C,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày, được biết con vẫn có dịp may tái ngộ Thầy hai lần tại xứ người. Con rất lấy làm hãnh diện cho người VN hải ngoại, chịu ăn năn sám hối chịu tu, hy sinh đóng góp cứu độ qua mọi hình thức sẵn có. Chịu tu là không hoang phí của trời đất, từ vật chất cho đến phần hồn đều được tự cứu, xây dựng tâm linh là một kỳ công.

Kỳ này con gặp được Thầy lại thôn thức khóc nhiều qua những cảm thức giữa Thầy và con. Đó là dịp may cho con giải được một phần nghiệp tâm. Nhiệm vụ của mỗi con người phải biết hy sinh vì người kế tiếp, thì cơ Trời mới dứt bớt hỗn loạn. Việc làm tuy nhỏ, mà làm nhiều sẽ lớn, tùy nơi sự đóng góp hình thành. Chúng ta nghèo nhưng tâm của chúng ta là vô cùng, chịu xây dựng thì mọi việc sẽ được tốt ở tương lai.

Thầy ra đây một thân một mình, nhưng dày công cũng xây dựng được một số bạn đạo chịu tu sửa, tạo phước duyên cho hậu thế. Mỗi người hiểu được nguyên lý của cuộc sống gắn liền với luật nhân quả sẽ được an vui.

Nay con có dịp nhìn lại người xưa, vẫn thấy không thay đổi. Chúng ta mang một sức chịu đựng, là sự sống trong có có không không, tự xây dựng niềm tin bất diệt của phần hồn mà tiến hóa.

Chúc con vui tiến trong thanh tịnh.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THƯỢNG ĐẾ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THƯỢNG ĐẾ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Phong ba bão táp lai lâm¹
Dạy cho thiên hạ tự tầm đường đi
Sắc không không sắc chung thì
Nhơn tâm chưa thức nó thì phân hai
Biết rằng chỉ có một đài
Hòa tan mới rõ có ngày có không
Nằm trong định luật hóa công
Bánh xe tiến hóa từ trong ra ngoài
Từ thanh đến trọc phân hai
Tiến hoài không dứt tiến hoài không ngưng
Biết mình tránh cảnh lừng khừng
Thanh nhàn sáng suốt con cưng của Trời
Bình tâm nhận xét nơi nơi
Trời đà ban phước chuyển lời thực hư
Thức tâm sáng suốt vui cười
Người người tiến hóa người người an vui
Thực hành tự luyện rèn trui
Chẳng còn sợ khổ an vui tâm hồn
Cần Khôn Vũ Trụ trường tồn
Vía hồn cũng vậy ôn tồn dựng xây
Về nguồn sớm ngộ được Thầy
Người đang chờ đợi vui vầy đón con
Thế gian nhân đạo đường mòn
Vua quan nhơn loại vẫn còn si mê

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

¹ Lai lâm: Tiến đến gần.

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.02 PHẨM GIỚI

17. CHUYỆN GIÓ THỐI (Tiền Thân Maluta)

Nếu là tối hay sáng...,

Câu chuyện này, khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư kể về hai Tỳ kheo xuất gia đã lớn tuổi. Truyền thuyết kể rằng, tại quốc độ Kosala, họ sống tại một khu rừng, một trưởng lão tên Tối, và một trưởng lão tên là Sáng. Một hôm, Tối hỏi Sáng:

- Thưa Tôn giả, thời nào gọi là lạnh?

Sáng nói:

- Trong thời tối trăng.

Một hôm, Sáng hỏi Tối:

- Thưa Tôn giả, thời nào gọi là lạnh?

Tối nói:

- Trong thời sáng trăng.

Cả hai không thể tự giải quyết sự phân vân, bèn đi đến bậc Đạo Sư, đánh lễ Ngài rồi hỏi:

- Bạch Thế Tôn, thời nào gọi là lạnh?

Bậc Đạo Sư, lắng nghe câu chuyện của họ xong, liền nói:

- Nay các Tỳ kheo, thuở xưa, Ta đã trả lời câu hỏi này cho các ông. Do nhiều đời sống chất chứa, nên các ông nhận định không rõ ràng nữa.

Nói xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Một thời dưới chân núi, một con sư tử và một con hổ làm bạn với nhau, cùng ở trong một cái hang. Lúc bấy giờ, Bồ Tát xuất gia làm một ẩn sĩ, cũng ở dưới chân núi ấy. Một hôm, một

cuộc tranh cãi khởi lên giữa hai con vật ấy về vấn đề lạnh. Con cọp nói trời lạnh trong thời mặt trăng tối. Con sư tử lại nói trời lạnh trong thời mặt trăng sáng. Chúng không thể tự giải quyết sự phân vân, bèn đến hỏi Bồ Tát. Ngài nói lên bài kệ:

*Nếu là tối hay sáng
Khi nào có gió thổi,
Có gió thổi, trời lạnh
Cả hai, không ai thua.*

Như vậy, Bồ Tát giải hòa đôi bạn.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, thuở trước, Ta đã trả lời cho các ông câu hỏi này.

Thuyết pháp thoại này xong, Ngài thuyết giảng Bốn Sự thật. Cuối bài giảng ấy, hai vị Trưởng lão chứng quả Dự lưu. Sau khi kết hợp hai chuyện, bậc Đạo Sư kết luận với sự nhận diện Tiền thân:

- Lúc ấy, con cọp là Sáng, con sư tử là Tối, còn Ta là người khổ hạnh đã trả lời câu hỏi.

(còn tiếp)

